

KUPOLENEBO

IVAN ŠAMIJA

SADRŽAJ

STRAH OD POLIMERIZACIJE	1
Supersimetrija	2
Ljetna morfologija žudnje	3
Alpha lirae, strah od polimerizacije	4
Sorry, vrijeme	5
I na to će Anadolija cijela krikom uzvratit	6
Atena se igra	7
Triptih, zoofiti	8
Kolovoz / rujan	9
Listopad	10
Hamburg, hemofilija	11
La lotta continua	12
Slojevi neba	13
A ne agave	14
Horror vacui	15
Da li se Bog, kada se igramo skrivača, samo pravi da ne zna gdje sam se sakrio ili stvarno ne zna	16
Kupole koje nisu nebo	18
Bogu se to sviđa, matematika	19

Kozmos, započinjanje	20
L' ÉTÉ	21
Rim, Dorta	22
New York, Maša	23
Dubrovnik, Olja	24
Sarajevo, Leon	25
Napulj	26
O ribama i avionima	28
Tehnike umnažanja	29
Čekanje	30
I.	31
L' Été	32
6.3751	33
Oponašanje aure	34
Patricija, dijagnoza	35
Bilo bi manje samoubojstava da ljudi više spavaju, figure sjete	36
ALKEMIJA OBIČNOG JUTRA	37
Vratnice šinto hramova	38
Bulimija	39

Alkemija običnog jutra	40
Problem zla	41
O propasti carstva	42
Vega I	43
Čaj i sirove voluharice	44
Sacher torta + revolucija	45
Djeca zvijezda	46
Graditelji teleskopa	47
<i>Sfere buče BINAH</i>	48
Posljednja želja pred strijeljanje	49
<i>misli se putem</i>	50
O ČEMU SE NE MOŽE GOVORITI JASNO	51
Nećemo pisati poeziju nakon Auschwitz	52
O autoru	54
Impresum	55

STRAH OD POLIMERIZACIJE

SUPERSIMETRIJA

određuješ mi mjesto u dijelu stvarnosti
kada ne bi bilo zakona o raspadanju
i srednjovjekovne rasprave o gradnji lukobrana
meso bi dijelila svjetlošću
i zvala to pohotom
bez želje da imenuješ krajnji cilj
možda je to ona sfera koja opisuje sve druge
ali tada bi prihvatila djetinju naivnost skolastike
a to nikako ne priliči tvojim moćima
mudre i lepršave vještice,
gospodarice entropije
možeš sve u trenu preslikati u negativ

LJETNA MORFOLOGIJA ŽUDNJE

nježno tkivo biljke
usluzi se od straha
odsaj je to sunca od oštrice srpa
sve to: treći je čas
i ova mora konča
ne smrti, nisam tebe zvao
tvoja bezbojnost je neprikladna
moja je djeva od baršuna i paučine
ipak najviše je staničje
i rujno i toplo pulsiranje krvi
pod mojim te prstima
razdijeli na vremenske intervale

ALPHA LIRAE, STRAH OD POLIMERIZACIJE

gustoća tvog prodiranja u prostor
ne dopušta ti
jeca je Arabidhopsisa svaki puta
kada ticalima dotakne
tu odvratnu plastiku,
u paklu smišljen polimer
nešto kao
supstrat rukopisa burmanskog generala koji je
krajnje nemaštovito imenovao sve zvijezde
kad smo ga palili na lomači
vješto se branio zrcalima
Alpho lirae, ne pomaže alkemija
tvoje jezgre niti kada u najvećoj
jedinici izgovaraš "čovjek"
mi se bespoštedno množimo u polimer
i sve nas je više po jedinici prostora

SORRY, VRIJEME

što nakon što priznam
da je pridjev potpuno neprikladan
da opiše svu neostvarivost
moje odluke da slijedim pravila
odvojim se, otkrhnem
od te ljuske prevoskaste
da bi bila kamen
tvoja lepršavost govori više
i od grohota svih podrumskih patuljaka
čas si tek slučajno razaznatljiv sloj
a čas mi tvoja preljudskost
ugusti i presladi suze
ne razumijem te kada govoriš
o početku i kraju
zaokrenut ću magnetske polove
da se, prepadne se, skameni vrijeme

sorry, vrijeme!

I NA TO ĆE ANADOLIJA CIJELA KRIKOM UZVRATIT

zagrizeš jabuku, zlobno ju ugrizeš
ima tu neke mržnje iskonske
između tebe i jabuke
možda te podsjeća na ljeskanje onih struja
onih kažu sinusoidnih koje te
mame i vabe da im se pridružiš
na večernjoj kadrili
dosadnijoj i od ovog ljetnopolijepodnevnog
zagrizanja u jabuku
a ti onda došapneš svim đacima
koji pišu lektiru
da je mjesto radnje
bez svake sumnje upravo Anadolija
a struje onda odlepršaju
krajnje uvrijeđene
onako patricijski blijedoputo
u sinusoidnom ritmu kadrile

ATENA SE IGRA

crvenkasto znatiželjna
možda sutra i božanski mudra
zamahuješ bičem
i zrak ti se uklanja s puta
kao uostalom i uvijek
zvjezdoznanci ti nisu drugo
do naricatelja sa
smiješnim stožastim šeširima
brojalice i mantre voliš više
od oblutka koji oholo odbija
uroniti u jezero
i kada onda u igru uvedeš i vrijeme
kako sve to postaje zanimljivo

TRIPTIH, ZOOFITI

more u boji,
ali ne plavoj
podijelimo pljuvačkom,
izmiješanom
i onda: slijediti svoju sjenu ili mjeseca
stvar je navike
kao i ono pitanje o evoluciji
polako ka cilju
ili ono drugo, pomodno
s puno puta kaos
možda se to može dokazati
na primjer ovako:
na oslikanim grčkim vazama iz jonskog perioda
nema svitkovaca
ni u eksploziji
niti onako sramežljivo
obavijestivši nas o svome postojanju
recimo mahnuvši iz reljefa nepostojećim udovima
svemu tome je zasigurno kriv Aristotel

KOLOVOZ / RUJAN

kažeš da dopušteno mi je
oprostiti ti
što ne znaš koje boje rujan
dok se ljetu unosiš u zagrljaj
tu i tamo odlepršavši
da mu izbljediš rane na licu
sva prezaslađena od nevjerice
i kažeš voliš zimu, snijeg, Oslo
to na svijet djeluje rasplinjajuće
ja sam samo zbog tebe to predugo
prečuo
fatalno zaista
i sada biram smrt melasu, masu od karamela,
agave s pogledom na more

LISTOPAD

je li listopad mjesec
kada isprazniš košare
dopustiš jabukama da
svojom truleži okuže zrak
izmiješaju se mliječno
sa sukrvicom zvijezda
koje se tope u
danim ravnodnevice
i sve to nad nama
dok ležimo na proplanku
spokoj nam zabranili
drevni i učeni anarhisti
ne bojimo se mi ni smiraja
ni kasne jeseni
ali što će nam to kada
sve geometrije
upravo bruje prezrele

HAMBURG, HEMOFILIJA

tvoj hanzeatski noblesse oblige
kažeš svi lučki gradovi
a misliš samo na Sjeverno more,
Hamburg,
drvene kabine za presvlačenje
ograđenih kupališta,
možda i mornarska odijela
u svakom slučaju besmrtni čelik
moćne ratne flote i
domaće rezance u juhi
naše su rituale davno proglasili autističnima
a ti još uvijek riječ dekadencija izgovaraš
puteno i s osjećajem svete dužnosti
ali i ako nas preplavi
nabujali ekvator
i njihovi zdravi i snažni
južnjački geni
ja ću razumjeti svečano zaleđivanje
tvog pogleda
kada se spomene hemofilija

LA LOTTA CONTINUA

Nini Trocki

za našu revoluciju ne postoji pravo vrijeme
oni osvajaju prostor
plašeći kastrirane kormorane
Nina, ne vjeruj njihovim teoremima
i pod cijenu da našu anatomiju
koriste kao model arhitekture pakla
plaše me ova svitanja
bez streljačkog voda,
bez vjere u atomsku bombu
samo u našim rukama,
bez mirisa spaljenih knjiga koji nas budi
ali i kada jutro ne donose crvenu maglu
koja se spušta niz obronke Fudžija
nostra lotta continua

SLOJEVI NEBA

nazovimo to poljupcem
filmsko presvlačenje kupole iznutra
Marija bi joj još opisala piramidu
na svu sreću ovdje su na vlasti
stari šezdesetosmaši
hoću reći: kupole neka ostanu kupole
u vijeke vjekova
pa i onda kada vrijeđamo
svu nedokučivost njihova
odnosa s nebom
beskrajno razvlačeći
ružičastu Double Bubble žvaku
u pravac

A NE AGAVE

kada su Mjesec zamijenili Marsom
zar im nije crvena boja bila sumnjiva
ah, sva ta pusta optika
lijepo su rekli momci iz Redmonda:
"Mi ćemo baštiniti kraljevstvo ovozemaljsko"
ali kada ronimo
ne predbacuješ mi što volim
besramno jasne stvari:
Peanove aksiome i kompjutorski šah
i dopuštaš mi da ubijam
mrave na puteljku
da se iskupim
sutra ću posaditi kaktuse iza kuće

HORROR VACUI

a da zaboravimo
staklene zidove i noćne vedute
u najmanju ruku Tokija,
ubrzane molitve larima
da se voda ne kondenzira (ne bi bilo ni oblaka)
piti more dok ne počneš povraćati
lako je uz tvoju zalihu
plišanih jastuka u bojama
i litru šampanjca u frižideru
ali kada sjediš sama na žalu,
ne znaš ime najbližeg naselja
i strah te pogledati u zvijezde
jer tako ih je zastrašujuće puno
možeš na primjer raspucalim kristalima
tekućih boja
davati imena planeta
ali to povlači za sobom
neka filozofska pitanja
a ona su suvišna
kada gledaš životu u oči
i to te rastapa
u gustoću prostora

DA LI SE BOG, KADA SE IGRAMO SKRIVAČA, SAMO PRAVI DA NE ZNA GDJE SAM SE SAKRIO ILI STVARNO NE ZNA

ljuštimo slojeve nebu
da napipamo ostatke Sunca
zašto plural?
hoću reći, tko si ti?
možda zato što u galerije ne ulaziš
bez punog pištolja na vodu
mislim, sve te slike tamo
tjerali su nas s raskošnih i raskalašenih
gozbi uvijek punih želudaca
znali su da možemo njihove kćeri,
prelijepu sultaniju i ostale
razbiti o crveni pijesak pustinje
k'o vrčeve od terakote
i Alahov bijes usmjeriti protiv njihovih
u najmanju ruku sumnjivo stečenih
bogatstava
tu ne pomažu hodočašća, žrtve ni sveti ratovi
čak niti stogodišnje partije dopisnog šaha
mi znamo tajne formule
koje su i najslavnije alkemičare
budile iz sna oblivene krvlju,
ili barem sokom od jagoda
sutrađan su im laboratoriji postajali mesnice
precizno unakažena dječica
koju majke nisu htjele prepoznati
i pod mukama su se klele
da su nerotkinje
a oni, njihova tijela?
to je besmisleno pitanje
dogodilo se prije

odvajanja materije od energije
posadili biste travu
i tvrdili da onih par stotina riječi
za pustinju u vašem jeziku ne razumijete
uzalud
mi jesmo milostivi, ali
genocid je naša stara igra

KUPOLE KOJE NISU NEBO

kristalno nemoguće putovati u Kinu
oštrice mačeva već su rasjekle Zemlju tvojim tragom
u tome slučaju
neka se uruše kupole
ali ako su tek dio sfere
odustati
ali ako su nebo
ionako im arhitektura ne dopušta biti zid
nebozid je zid koji nas sferično dijeli od neba
i u njemu se blijedo odslikava
pitanje je samo koja je beskonačnost veća

BOGU SE TO SVIĐA, MATEMATIKA

tjeraš me da slušam vremensku prognozu,
ali ja znam budućnost
mliječno, bijelo, želatinasto
nataložit će se po vrhovima planina
Zemlja će biti na tufnice
kad ju gledaš izdaleka
i oceani, sada te nježno i čvrsto
umataju u sebe
ali ako ih sunce podijeli
u bezbroj žednih kapi?
previše olako dopuštaš zemlji da nestane
i vadiš se pritom na znanost
kao na primjer kozmološki modeli,
samo fancy naziv za bajke
a te silne formule
to je kada Bogu pričaju priče za laku noć
njemu se to sviđa tako,
matematika i... to

KOZMOS, ZAPOČINJANJE

da je svemir istovremenost
ili rešetka za gledanje u daljinu
zbrojiš valove u niz
a oni uporno odbijaju transcedenciju
i ostaju valovi
ne zbog filozofije
već zbog dosadne svakodnevice
krivulje koje se ne mogu
opisati jednostavnim formulama
dovode u pitanje tvoju estetiku
možda je to samo neopisivo
ili putovanje
odgovori na pitanje o ljepoti
koje daju paranoični ateisti
semantika tvojih beznadno otvorenih opisa
uvodiš ljupke riječi za granicu:
geneza i eshaton
dok te omatam fluidnim svojstvima
kao treperavost i prozračnost
i varljivim pojavama koje prihvaćamo
kao dokaz sunca

L' ÉTÉ

RIM, DORTA

natopit ćeš žitnice
Van Goghovom bojom suncokreta
pitat ćeš gdje je more
a biti će noć
i automobili će konačno
mirno ući u atmosferu Rima
pratit ćemo noćni miris maka
niz stepenice Piazzе di Spagna
kao plivači kada ih zatvore
miljama od Rajne
i ribari kada im se
u zoru u nosnice uvlače
kapi tvoje raspršene krvi
sada mogu baciti mreže
jer ovaj asfalt
mirno podnosi stoljeća
i kružne ulice u ovo doba noći
ispunit će nam tri želje

NEW YORK, MAŠA

otopljen u jesenskom čaju
New York je razrijeđena tokata
koja uzlazno miluje nebudere
prespavat ćemo tužno ljeto
kada sunce ranjava beton
i plišanu prazninu
najvećeg dućana s igračkama na svijetu
male revolucije u izlozima Villagea
ne odnose žrtve
u New York ne dolaze brodovi
ali rasplesani afroamerikanci
mogu postati vračevi
i izliječiti veličanstvenu narkolepsiju
Metropolitan Opere

DUBROVNIK, OLJA

(iz daljine i + zrak)

Dubrovnik je njihov mali atopus
a ti ga i dalje, upornom navikom
oblaka koji su nas, očvršli od mora,
uvjerali da su zidine,
ucrtavaš u zemljovide nesanice
i svemajčinskim osmjehom
koji razmješta molekule
svijet, tren prije nego se raspadne,
još jednom rasplesano uspavaš
u sigurni zagrljaj pučine
dopustiš mi da uz rubove
pišem dnevnik uzvraćenih treptaja
i naoružaš me ponovo, Dubrovnik,
onim istim osmjehom
kojim sam davno znao
mijenjati putanje zvijezda
krhotine zidova vratim
plavom tkivu oblaka
a tragove bosih stopala
od Kneževa Dvora pa oko fontane u san
bez rječnika prevodim u nacрте
još jednog Dubrovnika

jer gradovi dobivaju masu i stvarnost tek
kada se kao mali atoposi upisuju u intimne koordinate naših sjećanja

SARAJEVO, LEON

Sarajevo jedva da postoji
tek čvrsta točka u igri
jugonostalgije i vremenskog stroja
prvo su bili Marshmallowsi na ćirilici,
početničke vježbe u SMS laganju
i putem čiste naše enklave
koje bliješte brzim automobilima
duga i jedina tramvajska pruga
pripremala nas je na metropolu
razvučenu pod planinama
i dosljedno nam lagala
nudila je u zamjenu
predgrađa i tuđu nostalgiju
kroz kanjone dublje od našeg pamćenja
bježali smo među ejakulacijama minareta
(i crkvenih zvonika)
ispisujući nacрте za teologiju prtljage
u neon i more označenih teritorija

NAPULJ

drugi puta dolazimo morem
iz raspršene točke laganog umiranja
u viskoznoj bonaci
kao da se nafta razlila
a, jao!!!
nafta je kao povijest
trga meso sa kostiju i gricka živce
možda ipak iz podmorja
onda Napulj zateknemo
kako tali crveno zlato u ticala
koja se lijepe na teret, razmjenu, tržište i burzu
jer u Napulju se Tršćani bez svojstava
najiskrenije zaklinju
u sanatorije srednje Europe
i bečke klavirske sonate
(jer mi volimo tiraniju prozračnih fraza
i plaši nas njemački kontrapunkt)
inače, Napulj sam šprica svjetsku žudnju
ugušćenim šećer-suzama sopranskih arija
ne shvaćam tu izdaju besmrtnog ritma titanskih bubnjeva
koji samo svojim slučajnim toplinskim nuspojavama
u tren uzavrije dušu
sve za nisku cijenu falš sentimentata
kao i one zalutale kocke sjevernjačkih grčeva
koje kradu napuljski prostor
kako bi ostavile vakuume žuđenih poljubaca
ali uljeze brzo istjeramo
pravi napuljski poljupci se cijede od sokova
kao goleme niti slina od mora do sunca
i donose istu onu groznicu koja je Napulj
iscijedi crvene kapi
kroz pore šupljikave tvari u zaljev

tek onda kada struje budu pune obećanja
da će završiti kao vezivo prepečene terakote
koja udomljuje bezimena čudovišta mračnih oceanskih dubina
to podsjeća na ostavljanje poruka na zidinama
kada skačeš s vrha utvrde
u ono što su te naučili zvati smrću
i onda te treperenje zraka po koži
uvjeri da žudnja ipak nije tekućina
i da može kao pobunjeni tinejdžer za cirkusom
zauvijek odlutati za blještavo-razigranim maestralom

O RIBAMA I AVIONIMA

kažeš dosta ti je putovanja
šest tisuća stopa iznad oceana, vani mrak,
viski – to ti se gadi

pišeš mi: moramo naći savršeno
mjesto i više se do smrti
ne micati od tamo,
posaditi voćnjak, loviti ribe
(savršeno mjesto je naravno na obali),
pisati beskonačne poeme,
jednom tjedno se družiti
s ostalim stanovnicima savršenog mjesta:
starim ribarom,
genijalnim samoukim slikarom čije slike
nisu vidjele ništa osim tavana
njegove trošne kućice i
nekad slavnog glumicom
koja je došla u savršeno mjesto
pobjeći od tereta slave

ja iznenada poželim da ti se
avion sruši, pređe u trenu tih
šest tisuća stopa i zauvijek uroni u ocean
ja bih volio putovati, bar se pokrenuti,
maknuti se s mjesta, ali s tobom
se samo vrtim u krug na mjestu
koje nipošto nije savršeno

TEHNIKE UMNAŽANJA

hijerarhiju žudnje
u polovicama ispljunem
na staklo
i to, naravno, boli
ali neki dijelovi tijela
samo nas vuku u zemlju
zašto zvijezde puštaju valove u budućnost?
to kao kada mi tvoje lice
ispuni vid
ubrza krvotok mehanizmom
koji nije trenje,
a podlo i bolno razdire žilovlje
dobro sam naoštrio sjekiru
da posiječem korijenje
pa pogledao nebo,
zvijezde nisu zasjale sve od jednom
da me izazovu
uništio tehnologiju,
i dalje se čula ista tišina
ipak,
stvarnosti je oko mene bilo više

ČEKANJE

u autu, prema unutrašnjosti
primijetim da se miris mora
skoro potpuno izgubio
tu nam se putovi najbolnije presijeku
mislim da ću te čekati
da se kontinenti drugačije razdvoje,
pa da nema ničeg mitskog
u močvarama Louisiane
a ako se odlučim za stogodišnju redukciju
struje ne zapadnoj obali
i uvedem Kaliforniju u mračno doba
iscrpljujućih klasnih borbi
hoćeš li ih onda zamoliti,
pahulje snijega dok ubrzavaju prema tlu,
da me ne prekriju kao
u onoj Akutegawinoj priči

I.

diskretno obojim jezero
otrovom iz trepavica
sve ozbiljnije shvaćam poduke iz letenja
i to me čini zadovoljnijom
dragi I.
ali ti se pretvaraš
u monumentalni spomenik meni
nad elegičnim blatom južnih močvara
eksplozivno se množiš
u istom volumenu betona
rasprsi se, dragi I.!
ja ne mogu klesati taj tvoj granit
da ti napipam srce u ruci
možda sam trebala još jednom
baciti tarot karte
možda je naša abeceda
ipak pogrešna permutacija
svejedno, ne pomažeš mi, dragi I.,
da nam odaberem neki drugi svemir

L' ÉTÉ

sunce skraćuje ulice
ljeti te lakše dohvatim
i tih nekoliko tisuća kilometara do Kine
je kao do rive na kavu
naše ljetne koreografije
zašto nikada jednostavno
ne završe seksom
ja nas zamišljam kao
komešanje koje ostane kada leptir projuri
tik uz rub oblaka
lagali su da su brodovi oči mora,
a tek su anomalija,
kao slijepo crijevo izvana
i strast ima jedno zimsko slovo
previše u sebi,
a ti očekuješ da joj se prepustim
odgovor može biti da
samo ako me u dva popodne
uvjeriš da više nitko na Karibima
neće izgovoriti ljeto na francuskom

6.3751

nacrti po kojima
režeš led
i što to na kraju
nikad ne ispadnu kocke
zamisli dvije boje
na istom mjestu
tako se može prevariti smrt

OPONAŠANJE AURE

krivulje kojima
lukovi munja
prate obod tvoje puti
i namreškane refleksije
kada odbijaš upiti H₂O kiše
pa onda smijeh
kada si sama s nikotinom u
labirintu WC-a
i sitne kapi krvi
na usnama u proljeće
su jagode sa šlagom

PATRICIJA, DIJAGNOZA

Patricija, prestani razbijati tanjure i pričaj mi o latifundijama tvoje obitelji. Baršunasta težina treperavosti sutona, spokojna bezbrižnost: imaš deset godina i sve što vidiš kroz prozor ljetnikovca je tvoje igralište. Pokušam oblikovati oblak dima tvoje cigarete i to me podsjeti na najgadniju sliku iz "Male dermatovenerologije". Uroniti u ocean žmireći i na dubini od dva metra otvoriti oči i još dugo, dugo roniti. Znam da se ovaj grad zove Tokijo – tako bolno neuromancerovski. Patricija, znaš li da u Argentini postoje nepregledne, osunčane plantaže, ne znam... kaučuka na primjer. Vrtiš se na mjestu i cijeli vidokrug se rastapa u narančasto jedno.

BILO BI MANJE SAMOUBOJSTAVA DA LJUDI VIŠE SPAVAJU, FIGURE SJETE

sunčano umoriti more
hermetički cambio de piel
ja bih sve to, naravno,
u trenu zaboravio,
lepršavo izbrisao
kada bi moja sjeta
imala hrabrosti ne zaustaviti se
milimetar ispred tvoje kože
uzalud mi zvijezde umiru
oduvijek znam da
jednako su nestvarni tvoja put
i put do tvoje puti

ALKEMIJA OBIČNOG JUTRA

VRATNICE ŠINTO HRAMOVA

(kada umrem
moja će djeca ponovo jesti mrave

nije svo meso jestivo
na primjer:
uranovi spojevi,
ona planina na jugu Litve,
tvoj strah od vratnica šinto hramova

kada ostarim
bavit ću se kaligrafijom
sutra ću učiti kineski)

ILI

(meteori)

BULIMIJA

ujutro, prije buđenja,
izgovaram trinaest tautologija
meine Sprachspiele sind wahr
ein bischen pervers
ali ti nikada nisi shvaćala
moć suptilnosti jezičnog izraza
ti si klonirala
a ja već trinaest godina ne jedem meso
ja svako jutro prije doručka
proždirem Berkeleyjeve knjige
pa ih povraćam
(nešto blutfarbig kao sok od jagoda)
tko kaže da muškarci ne mogu imati bulimiju

ALKEMIJA OBIČNOG JUTRA

albino zečevi,
onako nevino,
traže oprost

mi ih gledamo
nevidljivi
i u istom trenu izgovaramo:

ima nečeg začudnog u
promjeni agregatnog stanja

PROBLEM ZLA

- "Ovo je najbolji od svih mogućih svjetova."
- "Sinoć si ponovo plakala u snu."

O PROPASTI CARSTVA

poslije strukture

Kineskog zida

i prodora

plemenâ s istoka

ostaje samo

prazna tautologija

VEGA I

vi mudri vladari istoka
koji ste svoja carstva dali
za dokaz matematičkog teorema
još uvijek
vapite Vegi da
konačno potroši sav taj jebeni helij
i krene dalje na svom
beznačajnom i predvidljivom životnom putu
smrt na kraju uvijek donosi zaborav
uzalud pišemo pjesme

ČAJ I SIROVE VOLUHARICE

Netko je rekao da je optimizam nuždan preduvjet za revoluciju. I za lov na voluharice, ti si dodala. Poslije samo tri kruga oko proplanka završili smo na čaju sa šumskim patuljcima. Uz čaj smo jeli sirove, još polužive voluharice. Ti si rekla da ti ne paše krvavo meso uz čaj i osim toga da je okrutno tako servirati te plahe, dobrodušne životinje. Patuljci su se jako uvrijedili i poslali na nas strašnu oluju.

SACHER TORTA + REVOLUCIJA

pod staklenim zvonom
planiramo krvnu osvetu
i kada se ne bismo panično bojali
prijetećih hordi bakterija
izašli bismo van
i postali slavni masovni ubojice

ovako u svojoj sobi
nakon dugog oklijevanja
stavljam posljednji komad Sacher torte u usta
i na ICQ-u ti pišem
da će ponovo doći vrijeme kada ćemo vjerovati ... (u revoluciju :),:),:))

DJECA ZVIJEZDA

milijarde potresa,
kortikalnih tremora,
ne mogu te izbrisati
jer na mene i anđeli vrebaju

a ove shizofrenije
tek su dokolica
za zelenokosu djecu zvijezda
koja na paučinastoj pozornici
ponavljaju koreografiju
grand mal napada epilepsije
i želatinasta tjelešca
im razdire nostalgija
kad ih telefonski brojevi
podsjete na koordinate zvijezda
tamo negdje oko Casiopeje

GRADITELJI TELESKOPA

spremni na najgore scenarije:

gledanje u zvijezde

i ružičasti tumor na mozgu

one ljepše svemire

ukapljujemo u mjehuriće od sapunice

i otpuhujemo ih prema sjeveru

i ne bojimo se gravitacije

jer graditelji teleskopa

noćas štrajkaju

Sfere buče BINAH
Cirkularnosti se smijem u lice
jer trajektorija mača
već kružnicu siječe
na dva (na HOKMAH)

“Smrti ne možemo uskratiti estetsko značenje”
rekao je plastinator na njemačkom talk-showu

Brže, brže dođi eshatone
Kružnica se, evo, ponovo zatvara
Sfere buče jedanaestu

POSLJEDNJA ŽELJA PRED STRIJELJANJE

samo još jednom pomisliš
da možeš bez uplitanja u zamršenu
građu njihove paradigme
odlučiti da

oni ne postoje

misli se putem
nasumce pretvaraju u namjeru
ne, to ne citiram Marxa
ali drugovi mladohegelijanci
vrijeme jest cirkularno
i da, znam da to ništa ne mijenja na stvari
u topologiji jednog Borgesovog sna
kružnica je posjedovala razvoj
i jedan, prerano poludjeli, rumunjski matematičar
je tvrdio da joj je našao i početak

i

kraj

O ČEMU SE NE MOŽE GOVORITI JASNO

NEĆEMO PISATI POEZIJU NAKON AUSCHWITZA

Jedino krv i sjećanje na krv obavezuju
Tomaž Šalamun, Daske manihejaca

Nećemo!

Nećemo puniti praznine realnog
pčelama u jantaru,
narančasta kugla rastapa pacifik, volim te
Wong-Kar-Wai-ovim pastelom
deklinirati osobne zamjenice
Perom razvlačiti niti žudnje
po fotografskoj emulziji
savršenih Bauhaus gradova
čija funkcionalnost priziva
veliku klaonicu i koncentracione logore,
a istrgnuti supstrati uskih kala
za kojima žudimo jer su Italija,
jer ih dodirujemo kao kožu i kamen,
i jer nas slanom, narančastom, toplom izmaglicom
zovu na potragu, silazak u podmorje i
zazivanje drugog lica jednine
samo su tropi zgrčenog želuca
i zapravo mirišu na povraćanje

Jer, ako su pod asfaltom plaže
Nećemo ih raskopati predstavama
neuro-samoća iskopčanog mozga
na ekranu osciloskopa
(sinus val za čežnju, kosinus za žudnju, tangens za juissance)
Vjerujemo više u krv
koju je prirodnom ambijentu
otela policijska palica države blagostanja

Radost komunizma
treba otplesati kroz barikade,
punim plućima puhati u žile rizoma,
protresti zemlju koja rađa sama,
bez oca, bez smrti
Jer ako želiš brzo izgovoriti Bog,
pravo je mjesto električna stolica države Teksas,
dok pružaš otpor struji koja preko
šarenih ekrana Prozac valovima uspavljuje
maštu kućanica i prodaje im
"Happiness" lak za kosu
i "Bonheur" gnojivo za kućnu tratinu,
jer to je metonimija za sreću
u carstvu koje ne dopušta transcedenciju
i čije su granice uvijek iznutra

Ivan Šamija

Rođen 1976. u Zagrebu. Poeziju i prozu objavljivao je u tiskanim i on-line časopisima (Vrisak, Vijenac, Republika, Quorum, Knjigomat, Tema, Agon, Brod [Bugarska]) te na Trećem programu Hrvatskog radija. Objavio je dvije zbirke poezije *Kupolenebo* (2003) koja je kasnije objavljena i u elektroničkom izdanju (Društvo za promicanje književnosti na novim medijima, Zagreb, 2006.) i *Projekt Poljska* (2014). U sklopu projekta Babylonia objavljena mu je dvojezična zbirka poezije (hrvatski/talijanski) *Cupolecielo*, on-line i na CD-ROM-u (blesok publishing, Makedonija, 2004.). Poezija mu je uvrštena u dvojezičnu antologiju suvremenog hrvatskog pjesništva (ukrajinski/hrvatski) *Kada se slova presele na tvoje lice* (Lavov, 2008.). Poezija mu je prevedena na engleski, talijanski, ukrajinski i bugarski. Član je Hrvatskog društva pisaca. Jedan je od osnivača udruge za promicanje kulture i umjetnosti BRUTAL te sudjeluje u organizaciji godišnjeg Međunarodnog festivala suvremene poezije kojeg udruga BRUTAL organizira od 2006. godine u Zagrebu.

Biblioteka Mali rakun

knjiga 18

Ivan Šamija

KUPOLENEBO

© 2006 Ivan Šamija

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2006, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Krešimir Pintarić

ISBN 978-953-6924-48-6 (HTML)

ISBN 978-953-345-225-8 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-226-5 (PDF)

ISBN 978-953-345-227-2 (MOBI)

Prvo izdanje

AGM, Zagreb, 2003.